

TARDOR 2006

7,00 €

NÚMERO

45

AURIGA

REVISTA DE DIVULGACIÓ DEL MÓN CLÀSSIC



II FÒRUM AURIGA

Diàleg sobre el llegat grecoromà a Catalunya

Ajuntament d'Ampostà, Capital de la Cultura Catalana 2006; Ajuntament de Lleida, Capital de la Cultura Catalana 2007; Arxiu Històric de la Companyia de Jesús a Catalunya; Associació de Museòlegs de Catalunya; *Auriga*; Blue Egg Global Education Projects; Centre per a la Representació i l'Estudi del Teatre Antic (CRETA); *Chiron*, portal col·laboratiu entorn del món clàssic; Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya; Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya; Diputació de Barcelona, Xarxa de Museus Locals; Escola d'Administració Pública de Catalunya; Fundació Bernat Metge; Grup Enciclopèdia Catalana; Institut Català d'Arqueologia Clàssica (ICAC); Institut d'Estudis Herdènes; Institut Ramon Muntaner; L'Esparver Clàssic, La Magrana; Magna Celebratio de Baetulo; Museu Comarcal del Montsià; Museu d'Arqueologia de Catalunya; Museu de Belles Arts de Castelló; Museu d'Història de Cambrils; Museu d'Història de Tarragona; Museu de Badalona; Museu de Granollers; Museu Nacional Arqueològic de Tarragona; Organització Capital de la Cultura Catalana; Prosopeon Societat Catalana de Teatre Grecollatí; Reial Societat Arqueològica de Tarragona; Secció Catalana de la Sociedad Española de Estudios Clásicos; Societat Catalana d'Arqueologia; Societat Catalana d'Estudis Clàssics; Tàrraco Viva; Triumvirat Mediterrani d'Empúries; Universitat Autònoma de Barcelona; Universitat de Barcelona; Universitat de Girona; Universitat de València; Universitat Pompeu Fabra; Universitat Rovira Virgili.

Bloc I: Universitats i centres de recerca

4. Grup de Recerca Consolidat *Græcia Capta*

Francesca Mestre

5. Els *Studia Humanitatis*. Mariàngela Vilallonga

7. Els estudis clàssics en el marc de l'EEES.

Javier Velaza

8. Oxirrinc. (El-Bahnasa, Egipte). *Josep Padró i*

Concepció Piedrafita

Bloc II: Museus

10. El Museu d'Arqueologia de Catalunya.

Núria Rafel Fontanals

11. La gestió del patrimoni arqueològic local des

del Museu d'Història de Cambrils. *Gerard Martí*

13. El patrimoni i la col·lecció arqueològica d'èpo-

ca romana al Museu Comarcal del Montsià.

Àlex Farnós Bel i M. Mar Villalbí Prades

15. Museu Nacional Arqueològic de Tarragona:

un viatge a la cultura romana.

Pilar Sada i Ester Ramón

Bloc III: Divulgació del patrimoni

17. Tàrraco Viva. *Magí Seritjol Ferré*

18. L'escola adopta un monument.

M. Mercè Santandreu i Carme Maroto Burgués

19. Els llibres del món clàssic d'Enciclopèdia.

Catalana. *Montserrat Torras*

20. Projecte del Diccionari grec clàssic-català.

Joan Alberich i Jaume Ahmirall

21. Centre per a la Representació i Estudi del Teatre

Antic. *Ramon Torné Teixidó*

22. Societat Catalana de Teatre Grecollatí.

Begoña Usobiaga

Bloc IV: Recerques arqueològiques al territori

23. Les *villae* del territori de Dertosa: formació i

evolució d'un model socioeconòmic i cultural.

Víctor Revilla

25. La ciutat romana de Lesera (la Moleta dels

Frares, Forcall). *Ferran Arasa*

Bloc V: Papirologia

28. El fons papiroològic Palau Ribes.

Alberto Nodar

Bloc VI: Via Augusta

30. La Via Augusta com a recurs de turisme cultu-

ral: iniciatives i factors d'oportunitat.

Josep Font Sentians

31. Sèrie La Via Augusta a Catalunya

Hèctor González

32. Projecte de turisme cultural sobre la Via

Augusta i valoració del patrimoni romà al Baix

Ebre i Montsià. *Àlex Farnós i M. Mar Villalbí*

33. ILDUM. Videojoc sobre la Via Augusta

Museu de Belles Arts de Castelló

34. Taula rodona: Què busquem en el llegat greco-

romà, models, identitats, sortides professionals...

Eulàlia Vintró (moderadora)

35. Presentacions en format pòster.

39. Premis Auriga 2007

Els dies 4 i 5 de novembre es van reunir a la Capital de la Cultura Catalana Amposta 2006 especialistes del món clàssic d'arreu de Catalunya, en el marc del "II Fòrum Auriga, diàleg del llegat grecoromà a Catalunya".

Les conclusions a què van arribar els professionals en mans dels quals està una part important del patrimoni català van ser molt clares: cal divulgar les respectives línies de treball, i cal fomentar el diàleg entre els professionals.

A ningú no li estranyarien aquestes conclusions si aquest fòrum s'hagués celebrat fa cent anys. Però, en plena era de la informació, per quin motiu un cap de setmana plujós, gairebé 150 persones van fer cap a Amposta, a les Terres de l'Ebre?

Per presentar de viva veu el seu treball i per reclamar diàleg entre el col·lectiu.

Mai en la història de la humanitat no ha estat tan fàcil accedir a la informació com ara. Mai la ciència no ha produït tant coneixement com ara. Mai la ciència i la informació no han estat tan democràtiques, perquè gairebé tothom pot accedir-hi.

I ara resulta que hom veu necessari el diàleg com a esdeveniment per si mateix, necessari per arribar al coneixement de les coses.

Exactament el mateix que deia Sòcrates fa vint-i-sis segles.

Recordem que Sòcrates va haver de conviure amb els sofistes, mestres en la seducció per la paraula.

No entraré en l'ús que tots fem de la seducció per col·locar el nostre discurs en la primera línia informativa. Ni en les dificultats que això comporta, perquè tots ho sabem.

Una altra realitat és l'aïllament del treball científic especialitzat. Diverses intervencions del Fòrum Auriga van recordar als participants que, actualment, la divulgació de la investigació és un objectiu del col·lectiu universitari i dels centres d'investigació.

Al Fòrum Auriga els especialistes van poder fer ús de la paraula. I sens cap mena de dubte aquesta va ser la clau de l'èxit de la trobada.

Aquest número d'AURIGA que teniu a les mans recull totes les comunicacions que es van presentar a Amposta: primer les orals i després les que es van fer en format pòster. Estan agrupades pels blocs temàtics en què es van oferir al Fòrum Auriga.

Amb motiu del II Fòrum Auriga, el Museu Comarcal del Montsià va organitzar l'exposició *El procés de romanització a les Terres de l'Ebre*, que s'ha pogut visitar fins al dia 7 de gener de 2007.

El tercer Fòrum Auriga se celebrarà a Lleida els dies 17 i 18 de novembre de 2007. Sou tots convidats a participar-hi.

Montserrat Tudela

AURIGA

Rda. Universitat, 7, 3r, 4a

08007 Barcelona

Telèfon: 93 412 32 94

Fax: 93 412 68 71

E-Mail: auriga@cac-acc.org

www.auriga.lesrevistes.com

Disseny, maquetació i assessorament

informàtic: Miquel Fernández i Barta

Impressió: Imprimeix

Dipòsit Legal : B-12032-91

ISSN : 1131-50087

La revista **AURIGA** no comparteix necessàriament les opinions expressades pels autors dels articles.

AURIGA és membre de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC).

Director:

Subdirectora:

Consell de redacció:

Xavier Tudela i Penya

Montserrat Tudela i Penya

Ma. Jesús Espuña i Ferrer

Bàrbara Matas i Bellés

Francesca Mestre i Roca

Joan Pedrola i Santamarta

Xavier Yáñez i Such

Col·laboradors del núm. 45: Joan Alberich, Ferran Arasa, Àlex Farnós, Joan Font, Hèctor González, Concepció Piedrafita, Núria Rafel, Esther Ramón, Víctor Revilla, Pilar Sada, Mercè Santandreu, Magí Seritjol, Ramon Torné, Montserrat Torras, Begoña Usobiaga, Javier Velaza, Mariàngela Vilallonga, M.Mar Villalbí, Eulàlia Vintró

Correcció:

Foto portada:

Lídia Fernàndez

Pòster II FÒRUM AURIGA.

Disseny: Miquel Fernández i

Barta

La ciutat romana de Lesera (la Moleta dels Frares, Forcall)

Les excavacions de 2001-2006

Ferran Arasa
Universitat de València

La ciutat del Lesera es troba situada a la comarca dels Ports, a l'extrem NW del País Valencià. S'assenta sobre una mola estreta i allargada formada per dos cossos superposats, amb una superfície de 8 ha, que va ser ocupada almenys des de l'edat del bronze i al llarg dels períodes del ferro antic i ibèric. En època romana és l'única ciutat coneguda entre Dertosa i Saguntum. El jaciment va ser donat a conèixer per Ferrer Julve l'any 1876 i excavat per primera vegada el 1960 per Pla Ballester. Des del descobriment es va mantenir la seua identificació amb la ciutat de Bisgargis esmentada per Plini, que amb anterioritat s'havia reduït a Morella. La nova lectura de la inscripció llatina conservada a Morella realitzada per Alföldy (1977), segons la qual una localitat anomenada Lesera va dedicar un altar a Júpiter per la indemnitat de l'emperador Caracal·la cap a l'any 212 dE, va permetre la seua reducció en aquest jaciment. Deu anys després, la publicació dels resultats de l'excavació de Pla de 1960, juntament amb la història i descripció del jaciment, les troballes més importants i una aproximació a l'estudi de la xarxa viària i la trama urbana de la regió (Arasa, 1987), el van donar a conèixer de manera més àmplia. Finalment, des del 2001 s'han reprès les excavacions en una *domus* i en la zona on podia estar situat el fòrum de la ciutat.

La documentació escrita que es conserva d'aquesta ciutat és mínima: figura en les llistes de la *Geografia* de Ptolemeu cap a la meitat del segle II dE i en una de les cinc inscripcions recuperades a la Moleta (Corell, 2005, 153-168, núm. 80-87). Aquestes són una ara votiva, un pedestal honorífic o altar i tres monuments de caràcter funerari, que s'escalonen cronològicament al llarg de tres segles: dos dels epitafis són del I dE, un altre i el pedestal o altar són del II i l'ara votiva és de principis del III. Hi figuren cinc ciutadans, de cap dels quals no s'afegeix el *cursum honorum*. Dos dels personatges que hi apareixen esmentats estaven inscrits en la tribu Galèria: Cn. Baebius Cn. f. Gal. Geminus i C. Iulius Gal. Fronto. Aquesta era, a Hispània, la tribu de les comunitats urbanes privilegiades abans de l'època flàvia, és a dir, entre l'època de César i el regnat d'August. Tanmateix, Lesera no figura entre les ciutats que apareixen en l'obra de Plini, que va ser acabada en temps de l'emperador Vespasià. Però la informació que aquesta obra conté sobre les ciutats està extreta de l'obra geogràfica d'Agripa, que aquest va compondre poc abans de l'any 12 aE. Per tant, el fet que Lesera no figure en l'obra de Plini significa que probablement va ser privilegiada amb l'estatus jurídic de municipi després d'aquesta data i abans de la mort d'August el 14 dE.

L'única inscripció que esmenta la ciutat –però no el seu rang com a municipi– és, com hem vist, de principis del segle III. Hi figura com a *res publica Leserensis*, és a dir, amb una expressió freqüent en els segles II-III per a designar una comunitat urbana, seguida del gentilici. Aquesta expressió s'utilitza en les províncies hispàniques de manera quasi exclusiva per a designar municipis i colònies. Aquest és justament l'únic document epigràfic que tenim sobre el topònim de la ciutat, que a partir del gentilici podem restituir com a Lesera, topònim que presenta una forma molt semblant a la que figura en la *Geografia* de Ptolemeu, en els manuscrits de la qual figura amb les

variants Lessira i Lassira. La semblança és suficient per a concloure que es tracta de la mateixa població. Aquesta inscripció formava part d'un monument –un altar– que per la seua naturalesa devia estar situat amb seguretat al fòrum de la ciutat.

A l'epigrafia leserense no hi ha cap menció ni dels òrgans de govern ni dels magistrats municipals, però a través de les inscripcions coneixem tres de les famílies més destacades de la ciutat: Baebia, Iulia i Papiria. Els avantpassats dels personatges que apareixen en aquestes inscripcions podien haver adquirit la ciutadania per ser membres de l'aristocràcia indígena local i haver-la rebuda per privilegis personals de líders de la política romana destinats a Hispània en època republicana o a principis de l'Imperi. Tal vegada aquest siga el cas de la família Iulia, el gentilici de la qual permet considerar la possibilitat que el seu avantpassat rebés la ciutadania en temps de Cèsar o August. Pel que fa a Baebius, és un gentilici molt freqüent a Hispània i particularment en la zona oriental de la província Tarraconense, a ciutats com Saguntum, és el d'una de les famílies més destacades i també un dels més nombrosos. Quant al gentilici Papiria, és l'únic que coneixem al País Valencià, però està ben documentat en general a Hispània. D'altra banda, el material de què estan llaurades aquestes inscripcions és majoritàriament calcària, però el monument dedicat a Cn. Baebius Cn. f. Gal. Geminus ho està en brocatel o jaspi de la Cinta (Tortosa). De manera significativa, doncs, alguns membres destacats de la ciutat van triar aquest tipus de pedra procedent de la veïna Dertosa per a llaurar els seus monuments epigràfics.

L'emplaçament del fòrum és desconegut i només en podem plantejar una localització hipotètica basada en indicis arqueològics i arguments topogràfics. La ubicació més natural seria a la part alta de la ciutat, com era normal en les poblacions d'origen indígena que ocupaven un lloc elevat i també el d'aquelles de nova fundació que triaven emplaçaments semblants. Però aquesta no presenta bones condicions per acollir el centre monumental de la ciutat i no s'hi observa cap indici de la seua existència. Per això sembla probable la seua localització al sector NE, on el cos inferior de la Moleta es prolonga en una àmplia zona aterassada. Ací es conserva una paret d'*opus caementicium* de 74 m de longitud i 1 m de grossària que ha estat reaprofitada com a mur de contenció per una terrassa agrícola que té una superfície superior als 2.500 m², de manera que hi cap suficientment un centre monumental de modestes proporcions com el que devia tenir Lesera. Aquest emplaçament, certament atípic, es justificaria per raons topogràfiques, al mateix temps que trobaria suport en l'existència de l'esmentat mur, les característiques del qual pareixen pròpies d'una obra pública destinada a servir de contenció d'una terrassa on devien trobar-se estructures de caràcter monumental com les que formen part d'un fòrum. Un altre indici és un fragment escultòric, possiblement trobat en aquesta zona, que correspon als plecs de la indumentària d'un personatge: una divinitat, un emperador o membre de la família imperial o un ciutadà destacat, que havia d'estar emplaçada al fòrum de la ciutat.

Sobre aquesta hipòtesi de localització del fòrum, en les campanyes del 2005-06 hem excavat en aquesta zona amb

la finalitat de localitzar-ne algun indici. Així, hem obert un sondeig de 2 x 10 m en la zona nord de la terrassa central, a 16 m a l'oest del mur de formigó, on hem arribat fins a una profunditat de 2,15 m sense trobar cap estructura que hi pugui estar relacionada. Un altre sondeig de 2 x 2 m obert en la terrassa inferior a la vora del mur de formigó, prop del seu extrem nord, va permetre arribar als seus fonaments i comprovar que el nivell actual d'aquesta terrassa deu trobar-se en la seua totalitat per davall de la cota d'ús d'època romana, o siga que està completament arrasada.

El final de la vida urbana a la Moleta, i de l'ocupació de la major part del jaciment, sembla que pot situar-se amb prou seguretat cap al tercer quart del segle III dE. Això es dedueix d'un argument negatiu com és l'absència d'importacions de ceràmiques del segle IV, majoritàriament africanes, que fins ara no han estat documentades en tot el jaciment. I sobretot dels resultats de les excavacions realitzades, tant les de 1960 com les de 2005-06 a l'àrea on se suposa que podia estar ubicat el fòrum, en les quals la ceràmica més recent recuperada és l'africana C, que comença a arribar a Hispània a la meitat del segle III. De cronologia posterior es coneixen algunes monedes del segle IV. Probablement, doncs, la Moleta no es va abandonar totalment, però la població que hi va quedar devia ser molt escassa i amb prou seguretat no constituïa una comunitat urbana. Això no obstant, possiblement la decadència de la ciutat va començar temps enrere, i en podem veure un indici en el fet que la *domus* excavada s'abandona cap a la meitat del segle II. A principis del segle III l'organització municipal perdurava, segons es dedueix de la dedicatòria que la ciutat va fer a Júpiter Conservador en temps de l'emperador Caracal·la, cap a l'any 212.

Les excavacions realitzades a la Moleta entre els anys 2001 i 2004 han permès traure a la llum les restes d'una casa romana del període altimperial, on ja Pla Ballester va efectuar un sondeig l'any 1960. Aquesta *domus* es troba en l'extrem nord de la plataforma superior, a la vora oest del camí d'accés. En aquest lloc hi havia un escalonament natural en la roca que, en un primer moment, amb anterioritat a la construcció de la casa, va ser aprofitat per a activitats artesanals, possiblement metal·lúrgiques, segons pot deduir-se d'un forn de reduïdes dimensions que es conservava assentat directament sobre la roca. Amb posterioritat es va delimitar una superfície rectangular de 12 x 10 m retallant la roca sobretot en el costat sud i en l'angle NW d'aquesta plataforma. La terrassa resultant, d'uns 120 m² de superfície, serà el solar on es construiran successivament tres cases al llarg d'un període màxim de 175 anys. La primera *domus* es va construir en les darreres dècades del segle I aE, possiblement sota el regnat de l'emperador August. Les seues parets estan fetes de pedres travades amb fang, reforçades amb fustes disposades longitudinalment, els paviments són de terra batuda i la coberta no era de teules. La planta d'aquesta casa, la més reduïda de les tres, estava dividida en dues parts desiguals per un mur paral·lel a la façana. Cadascuna d'aquestes parts es dividia en tres estances, les més àmplies davant i les més petites darrere.

L'habitació central té unes dimensions de 3,20 x 3,80 m i al centre hi havia una llar de terracuita. Al costat sud de la paret del vestíbul es va trobar un xicotet forn domèstic. L'habitació situada al costat nord tenia unes dimensions de 3,80 x 3,90 m i una llar semblant en la zona central. Les tres habitacions situades darrere no conserven cap cosa destacable. Aquesta casa es va cremar en les primeres

dècades del segle I dE, entre els regnats d'August i Tiberi. Una extensa capa de carbons i cendra cobria quasi tota la seua superfície. Entre la ceràmica d'aquesta primera fase n'hi ha de tradició ibèrica, importacions itàliques de ceràmica de cuina, àmfores i vaixel·la fina de taula, fonamentalment sigil·lata aretina i parets fines, que majoritàriament poden datar-se al voltant del canvi d'era. Les produccions ceràmiques tardorepublicanes, com la campaniana de vernís negre, són molt escasses i tenen un caràcter residual. La producció més moderna, la sigil·lata aretina, és la que ens permet datar el moment final d'ocupació de la casa.

Sobre les restes de la primera, i possiblement immediatament després de l'incendi, es va construir una segona *domus*, que és la pitjor coneguda perquè les seues restes es van desfer molt quan es va edificar la tercera. Per a construir-la, les restes de la primera es van arrasar fins a deixar una alçària dels murs d'uns 20 cm i es van cobrir amb un gruix reblit de terra i deixalles de gran riquesa arqueològica, on es van assentar els fonaments de la nova edificació. Es va modificar la planta, obrint un corredor de 2 m d'amplària i més de 5,60 m de longitud que des del carrer dóna accés a les diferents estances de la casa. La façana es va avançar cap al carrer fins a incloure el vestíbul i el forn de la primera casa. Han pogut identificar-se, en la part davantera que donava al carrer, una habitació quasi quadrada de 5,30 m de costat al costat nord del corredor, i una altra a continuació de 3,60 m d'amplària. En la part posterior, a l'angle NW hi havia una xicoteta habitació de 2,60 x 3 m. La resta d'aquesta part estava constituïda per un gran espai rectangular de 8,60 x 3,60 m, on no s'ha pogut identificar cap subdivisió.

Els seus murs estan construïts també de pedres travades amb fang i la seua coberta no estava feta de teules. El seu període d'ocupació sembla situar-se entre els regnats d'August i Tiberi i el darrer terç del segle I dE, quan es destrueix per raons que no han pogut esbrinar-se. Alguns fragments de ceràmica sigil·lata sudgal·lica poden proporcionar la data més recent d'aquesta fase. En el gruix paquet de reblit que serveix de base a aquesta segona fase s'han trobat molts fragments d'àmfores, sigil·lata aretina amb diversos segells de terrissers, ceràmica de tradició ibèrica i de parets fines, i altres pertanyents a fases anteriors d'ocupació de la Moleta com l'edat del bronze i el ferro antic.

A continuació, possiblement en les darreres dècades del segle I dE, es va edificar la tercera i última *domus*. És la millor conservada, la que ens ha proporcionat una major informació i també la primera en què poden distingir-se elements característics de l'arquitectura romana. La seua planta és rectangular i ocupa tota la terrassa rocosa, amb una superfície aproximada de 120 m². En línies generals la distribució interna és semblant a les anteriors, però amb algunes modificacions. Es manté la divisió en dues parts seguint un eix paral·lel a la façana, i també el corredor d'accés pel costat sud. Tots els paviments de la casa són de terra batuda, però la coberta és de teules. El corredor té 1,20 m d'amplària i 6 m de longitud. A 1,60 m de la porta de l'entrada, a mà dreta (cap al nord), s'obre una porta de 2 m de llum que dóna a una gran sala rectangular, el *triclinium*, de 9,90 x 5 m (49,50 m²), la sala més gran i luxosa de la casa. Al final del corredor es troba una estança de 4 x 4,20 m, que era la cuina-rebost, amb un banc corregut i una llar de rajoles. Des de la cuina s'accedeix a través d'una porta d'1,10 m de llum a una habitació de 3,60 x 3,80 m, que també compta amb un banc corregut en el seu cos-

tat oest; en el seu mur nord s'obre una altra porta d'1,20 m de llum que dóna a una segona habitació de 3 x 3,40 m. Les restes trobades en aquestes habitacions permeten deduir que s'hi realitzaven activitats domèstiques, com ara artesanía tèxtil.

Les ceràmiques més modernes que hem trobat són alguns fragments de sigil·lata hispànica amb decoració de cercles concèntrics i de sigil·lata africana A. Aquestes troballes ens permeten determinar que possiblement, cap a la meitat del segle II dE, la casa fou abandonada i els seus habitants es van emportar tot allò que hi podia haver de valor, de manera que no hem trobat més que deixalles, sobretot fragments ceràmics, alguns de metàl·lics i restes d'origen biològic. Poc després va ensulsiar-se i les seues restes van quedar cobertes per una potent capa d'enderrocs i teules que han segut la seua millor protecció.

L'element més destacat de la casa és el *triclinium*, que feia de menjador i sala de recepció. Les seues dimensions destaquen sobre totes les altres de la casa i sens dubte degué exercir un paper de representació per ser la de caràcter més sumptuós. Aquesta era l'única part de la casa que estava decorada amb pintura mural i motlures de guix; en les altres habitacions només s'han trobat restes d'emblanquinat. La decoració pintada utilitza els colors roig, negre, ocre, rosa, verd i blanc, i està organitzada en

grans panells delimitats per bandes i filets que representen una imitació de marbre (aplacats o *crustae*). A falta d'un estudi més complet, sembla que aquest motiu pot identificar-se amb una imitació de la calcària acolorida anomenada brocatel (jaspi de la Cinta). Les motlures de guix anaven pintades també, en part de color rosa, i estan situades en l'angle format per les parets i el sostre.

L'evolució visible en aquestes cases és el reflex arquitectònic del procés d'assimilació cultural de la població ibèrica, en el qual les tècniques constructives, la tipologia arquitectònica i la decoració pictòrica romanes comencen a ser emprades per aquesta de manera progressiva fins a generalitzar-se. Els trets arquitectònics de la primera *domus* recorden els d'una casa ibèrica, com ara la coberta i les llars de terracuita. Prop d'un segle després, cap a l'últim terç del segle I dE, la tercera fase de la *domus* presenta ja uns trets inequívocament romans: la distribució espacial inclou una gran estança, el *triclinium*, que està decorada amb pintura mural, la cuina té una llar construïda amb rajoles i la coberta és de teules. La casa no tenia més que un paviment de terra batuda, no hi ha mosaics, ni aplacats de marbre, ni altres restes sumptuàries, però possiblement això pot explicar-se exclusivament pel nivell socioeconòmic dels seus habitants.

Preu de subscripció anual: 28 €

AURIGA

Rda. Universitat, 7, 3r, 4a. 08007 Barcelona. Telèfon: 93 412 32 94. Fax: 93 412 68 71

E.mail: auriga@ccc.cat

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

Codi Postal _____

Telèfon _____

E. mail _____

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom _____

Cognoms _____

Banc/Caixa(4 dígits i nom) _____

Agència (4 dígits) _____

Dígits de control (2 dígits) _____

Compte (10 dígits) _____

Adreça _____

Població _____